

NÉZZ MAGADBA...

„Mi az, hogy háború?” — Gyerek
ily békésen nem kérdezett még...
ám ifjú anyja megremeg,
s hallgat... Hát én, én mit felelnék?

Nézz magadba s mondd: „háború” —
a szót mindig lelkéig éltem,
de ezt nem! Ez oly iszonyú,
hogy tőle magam is kíméltem,

mert roncs húsok, hitek, meredt
romok, szemek mosódnak egybe
gomolyogva — a képzelet
kontár piktor, hogy mind lefessél!

De nincs kímélet! Ti szavak,
rágjátok magatok a szívhez,
mormold csak a borzalmakat,
hogy jobban értsed, mit veszíthetsz!

Nem harcunk sorsát féltém én,
rég ránkiszavaztak már a tettek —
de a te sorsod, az enyém,
sorsa az egyes embereknek,

mindenkinek, ki élni vágy,
s nem mások életére törve —
a munkának, amely szilárd
házzá, kalásszá állott össze —

ez, ami félténi való!
S mindenhol védenivaló van!
Szinig tölt dühhel az a szó,
és megráz legbensőbb valómban!

... Én roppant erőnkben hiszek,
mert olyan minálunk a béke,
hogy áldást hoz mindenkinek
az emberek bő veritéke.

EÖRSI ISTVÁN